

da ta zvezda pomeni rojstvo našega Odrašenika. Urno otovore velblode in se odpravijo na pot, da bi za sledom čudne zvezde poiskali sv. dete Jezusa, skazali mu svojo čast in poklonili darov. Ne straši jih ne daljava, ne druge nevarnosti neznanega jim pota. Gredó in gredó dolgo, dokler ne pridejo v Jeruzalem, veliko mesto judovsko. Tù poprašujejo s priprosto besedo: „Kje je rojen kralj judovski? Videli smo njegovo zvezdo na Jutrovem in ga prišli molit.“ — Kralj Herod se tega vprašanja zelo ustraši in ves Jeruzalem ž njim. Takój skliče vse vélike duhovne in pismouke skupaj in je vpraša, kje bi se imel roditi Kristus. A ti mu rekó: „V Betlehemu na Judejskem; kajti stoji pisano po proroku, da iz njega pride vojvoda, kateri bode vladal ljudstvo izraelsko.“

Zvezda, ki je šla pred sv. tremi kralji, pripeljala jih je pred mesto Betlehem do ubožne staje, kamor so pastirji o deževnem in mrzlem vremenu svoje črede gnali. Nad tem ubornim hlevcem obstoji zvezda in razlije svoj žar, kakor bi hotela reči: Tukaj je, katerega iščete. Sv. trije kralji brž raztovore velblode in s ponižnim spoštovanjem stopijo v hlevce. In kaj vidijo? Vidijo presveto Dete, vidijo njegovo ljubeznivo mater Marijo, ki vsa zamaknena gleda na čudovitega sinčka v svojem naročji; vidijo tudi sv. Jožefa, ki stoji ob strani v nebeške misli utopljen. Vidijo pa tudi óno siromaštvo, v katerem je prišel naš Odrašenik na ta ubogi svet. Ali vse to ne moti sv. treh kraljev. V gorečej ljubezni padejo na kolena pred sv. dete Jezusa, molijo ga, potem pa odpró svoje zaklade in mu darujejo zlatá, kadila in mire. Vrnejo se potem v domovino z živo vero v svojih sreih ter pripovedujejo, kaj so čudnega videli in slišali o sv. Detetu in materi njegovej. Več kakor trideset let — takó se poroča — živeli so še domá pobožno in sveto. Bog jim pošlje sv. Tomaža v daljno Jutrovo deželo, da je krstí v imenu Jezusovem ter da tudi oni potem oznanujejo po tistej deželi sv. evangelje. Njih svete ostanke prenesli so najpred v Carjigrad, a pozneje v Milan, dokler niso bili v 12. stoletji po cesarji Miroslavu I. preneseni v mesto Kolin na Reni, kder jih še danes katoliški svet pobožno častí.

Ptice po zimi.

Vrana vpije: krá, krá, krá!
Mrzla zima je prišlá;
Slaba zdaj za mé bo tá,
Večkrat bodem strádala!

Vravec poje: živ, živ, živ!
Toliko da še sem živ;
Moj želodček prazen je,
Ves od mraza tresem se!

Dé sinica: fúj, ci, fúj!
Deček ljubi čuj me čuj;
Daj mi kako zrnice,
Vrnem ti na vzpómlad vse!

Brglez, zéba, kos, strnád,
So pri nas, jih tare glád,
In še druge ptičice
Nikdar nas ne zapusté.

Vsmili torej se jih zdaj
Živeža jim malo daj,
In vzpomládi s petjem té,
Ptičice razveselé!

Zdravko.